N°. 3. **A°. 1842.**

ZATURDAG, den 8sten JANUARIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Eerste Oproeping.

De Commissie van *Inschrijving* en *Vrijstelling* voor de Schutterij van *Paramaribo*, benoemd door Zijne Excellentie den Heere Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal, bij Gouvernements-Order dd. 17 December 1841, No. 215 | 16, — roept bij dezen op:

Alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijsselijk aan *Paramaribo* woonachtig zijn, immers zich aldaar bewijsselijk ophouden, of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den 1sten Januarij 1842, den vollen ouderdom van *achttien* jaren zullen bereikt hebben, en alzoo hun *negentiende* jaar zullen zijn ingetreden, die hun *negen en veertigste* jaar niet zullen hebben bereikt, en alzoo hun *vijftigste* nog niet zullen zijn ingetreden, welke niet reeds in de Schutterij zijn ingelijfd, van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid, of zij vermeenen mogten, al dan niet tot de vrijgestelde te behooren, met uitzondering nogtans van zoodanige, welke volgens art. 3 van het *Reglement voor de Schutterij* gearresteerd den 31sten December 1835 en 13 Mei 1836, van de persoonlijke dienst bevrijd, of van schriftelijke FINALE VRIJSTELLING van de voormalige Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voorzien zijn.

Zij zal hare EERSTE zitting houden, in het lokaal van het voormalige Gemeente Bestuur, *van des morgens 9 tot 12 uren*, op MAANDAG den 10den Januarij 1842, voor de personen wier namen aanvangen met de letters P. tot en met Z.

De voor de Commissie verschijnende, zullen de Letters en het Nummer hunner Woonplaats en den naam der Straten moeten opgeven.

Paramaribo, den 7 Januarij 1842.

Namens de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voornoemd,
De Secretaris,
H. BENJAMINS

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 18 October.

Men meldt uit Alexandrië: »Gij weet, dat de overste Napier den 8sten September met de Engelsche stoomboot van hier naar Beijruth is vertrokken, geleidende 1100 man Sijrische troepen, die op een fregat en eene brik van den pacha zijn ingescheept geworden; sedert zijn eenige duizend andere Sijriërs uit het binnenland hier aangekomen en op 10 schepen van den pacha insgelijks voor eenige dagen vertrokken. Napier is den 18den weder teruggekomen, maar zal morgen, wegens ziekte, naar hij zegt, naar Engeland vertrekken en daarom zich niet verder om de geheele vrijlating der overige Sijriërs kunnen bekommeren. De pacha toonde bij de afzending van het eerste transport veel onwil, want niet alleen gaf hij hiervan aan Napier geen kennis, maar ook liet men den Turkschen commissaris, die bepaald hiertoe was afgezonden, hiervan geheel onwetend. Door een toeval werd de eerste het gewaar; terstond besteeg hij eene Engelsche stoomboot en nam op dezelve eenige arme Sijriërs mede, die zich aan de haven verzameld hadden en hem smeekten hen naar hun vaderland terug te brengen. Daar het fregat reeds uit de haven was, gaf hij aan het van Beijruth teruggekeerde linieschip »*Rodney*" sein het aan te houden, hetwelk eerst geschiedde nadat men hetzelve met 5 kogels begroet had. Overigens heeft de pacha dezen beklagenswaardige Sijrische soldaten niets van hunne achterstallige soldij uitbetaald; men heeft hun zelfs nog het grootsche gedeelte hunner kleederen afgenomen en hen bijna naakt t'huis gezonden."

— Men meldt uit Rome: De koerier, die hier voor eenige dagen uit Pruisen aankwam, is reeds weder naar Berlijn teruggezonden, en sedert wordt er verhaald dat de koning van Pruisen zou bewilligd hebben in al de door den graaf von Brühl bepaalde punten betrekkelijk den aartsbisschop van Keulen. Zonder er voor te willen instaan, vertelt men elkander in onze gezelschappen voor stellig, dat de aartsbisschop van Keulen voor eenige dagen naar die stad zou terugkeeren en eenen administrateur voor zijn bisdom benoemen, om hem eens daarin op te volgen. Men noemt den bisschop van Spiers, monsgr. J. Geissel, als den daartoe verkozene. Ook spreekt men van een rescript der regering, hetwelk te Berlijn tot dit einde zou openbaar gemaakt worden, nog voor dat de aartsbisschop naar Keulen terugkeert. Van zijne reis naar hier, zou geene kwestie meer zijn, naardien het klimaat van Rome, zoo als bij zijn vroeger verblijf door de ondervinding is gebleken, voor zijne gezondheid niet dienstig is; of hij evenwel door den paus met den kardinaalshoed zal beschonken worden, hiervan hoort men niets; maar gelooft toch dit wel te kunnen aannemen, daar hij met zijne volle jaarwedde terugkeert, hetgeen hem in staat stelt de met deze waardigheid verbonden uitgaven te kunnen bestrijden. De heer von Buch wordt eerstdaags hier verwacht, en hiermede zal de goede verstandhouding tusschen de beide hoven hersteld zijn.

MENGELWERK.

De ontvlugte Gelieven.

Op zekeren achtermiddag, in het jaar 18.., was ik stil en zonder eenige bezigheid te hebben, in de gelagkamer van eene kleine herberg in een van de akeligste dorpen in het zuiden van *Frankrijk* gezeten. Het regende bij stroomen, zoodat ik genoodzaakt was, mijn vermaak binnenshuis te zoeken. Ik kon daarin echter maar niet slagen. Ik zat mij een paar uren aan mijne eenzame tafel te vervelen, en de avond was nog ter naauwernood begonnen. Wat nu te doen, om den tijd door te brengen? Ik wandelde de kamer op en neder tot ik vermoeid was, en begon daarop in wanhoop de droppels te tellen, die langs de ruiten vloeiden. Mijne vriendelijke waardin ontwaarde, hoe traag mij de tijd omging, en stelde al de weinige haar ten dienst zijnde middelen in het werk, om mijne verveling te verdrijven. Zij bragt mij eene fluit, die ik met blijdschap aannam, doch dezelve was op drie plaatsen gespleten; en de eenige viool, die in het huis voorhanden was, had maar twee snaren. De begaafdheden niet bezittende van een' Paganini, kon ik er geene dragelijke muzijk op maken en legde dezelve dus wanhopig ter zijde. Had zij geene boeken? Zij wist het niet, doch zou zien of zij er eenige kon vinden; en kort daarop keerde zij terug met een oneffen deel van een laffen roman. Ik las hetzelve door en beproefde om hetzelve nog eens te herlezen; maar dat was mij onmogelijk, en het boek ging in denzelfden hoek als de viool. Mijne oogen rond latende gaan, in de ijdele hoop van eenige bezigheid te vinden, viel mijn oog toevallig op een der ruiten, waarop men een' diamant in het midden van een hart, de namen van C a s i m i r en J u l i a geschreven waren. Deze kleine omstandigheid was een schat voor iemand in mijn toestand, en ik liep met een gevoel van tevredenheid naar de raam, om de namen van naderbij te onderzoeken. Mijne waardin, die er aan begon te wanhopen om mij bezig te kunnen houden, was verheugd iets te vinden om mij den tijd te bekorten, en begon dadelijk met te zeggen:

»Ik zie dat mijnheer naar die twee namen op het glas ziet. O! die jonge lieden vonden den tijd hier zoo vervelend niet, als bij mijnheer het geval is."

»Gij weet dus, wie er die namen hebben opgezet? Vertel mij die geschiedenis."

»Met groot vermaak. In de laatstverloopen lente, kwamen hier twee jonge lieden en bleven hier eenige weken vertoeven. Zij waren beiden schoon, en men zou moeijelijk hebben kunnen zeggen, wie hunner den andere het meeste lief had. Zij bewoonden de kleine kamer tegen het zuiden, die op mijn dochters bloemtuin uitziet, en kwamen er den geheelen dag niet uit. Des avonds waren zij gewoon, eene wandeling langs de rivier te doen, en dikwijls bespeurde ik, als zij te huis kwamen, dat de oogen der jufvrouw vocht waren, als had zij geweend, terwijl de jonge man er mede zeer bedrukt uitzag. Zij waren jegens een ieder vriendelijk en beleefd, en al de huisgenooten hielden van hen. Wie zij waren, en wat hen naar eene zoo afgelegene plaats als deze voerde, zou ik u niet kunnen zeggen, en nimmer spraken zij een enkel woord over hunne zaken. Zij betaalden mij geregeld uit eene beurs, die ik zag dat elke week lediger werd. Zoo liep de tijd voort, en wij waren zoodanig aan onze vreemde gasten gewoon geraakt, dat wij onze gedachten bijkans niet meer over hen lieten gaan, toen ik op zekeren morgen vroegtijdig uit mijnen slaap ontwaakte door eene rooklucht, en, meenende dat er brand in huis was, uit mijn bed sprong. Een dikke verstikkende damp, die van het zuidelijke gedeelte van het huis afkwam, deed mij bijna nederslaan. Ik ijlde zoo spoedig mogelijk naar de kamer, waar zij sliepen, en wat denkt gij, mijnheer, dat ik daar zag, toen ik de deur opende? Daar lagen de arme jonge lieden uitgestrekt op den grond, en de kamer was opgevuld met den damp van kolen, die zij des nachts hadden aangestoken. Oordeel over mijne verbaasdheid op het gezigt van twee zulke lieve schepsels, die zich om het leven bragten! Ik opende de raam, en de frische lucht scheen hen een weinig te doen herleven. Terwijl ik beproefde hen te helpen, hoorde ik een rijtuig voor de deur stil houden, en een oogenblik daarna vloog een vreemdeling de kamer binnen, een groote, deftige oude man, met een militair

voorkomen. Hij herkende den jongen heer dadelijk, want hij riep uit: »O, Casemir! mijn zoon, mijn zoon, mijn zoon!" en toen hij meer genaderd was, viel hij bewusteloos naast denzelven neder. Met behulp echter van mijne dienstbuden, bragten wij hen allen weldra in het leven terug: en toen hadt gij de blijdschap van allen eens moeten zien en hoe zij lachten en schreeuwden, terwijl ik daarbij niet achter bleef. De oude heer was, naar ik vernam, de generaal de Beausencourt, en de jonge heer, zijn zoon, die met een schoon meisje, verre beneden hem in rang en vermogen, in den echt was getreden en met haar de vlugt genomen had, om zijns vaders gramschap te ontgaan. De generaal had hen, sedert zij *Parijs* verlaten hadden, rusteloos opgespoord, vast besloten om, indien hij hen vond, zijn zoon te noodzaken, met hem naar huis terug te keeren en het huwelijk door de regtbank te laten ontbinden. Maar toen hij zijn geliefd kind daar zoo bleek en sprakeloos zag liggen, was zijne liefde sterker dan zijne gramschap, en niet alleen dat hij hem vergiffenis schonk, maar ook, om zijnentwille, zijne vrouw. Aller verdriet hield dus in eens op, allen waren zoo gelukkig als zij bij mogelijkheid konden verlangen, en allen vertrokken gezamentlijk met de generaals rijtuig."

De geschiedenis mijner waardin had mijne belangstelling in hooge mate gaande gemaakt, en ik wist naauwelijks wat het meest te bewonderen, de innige genegenheid van het jonge paar, of de grootmoedige vergevingsgezindheid des vaders.

Er waren twee jaren verloopen, en ik was de geliefden en derzelver avonturen reeds geheel vergeten, toen ik de uitnoodiging ontving, om den avond bij een onzer vermaardste schilders te komen doorbrengen. Toen ik de kamer binnen kwam, vond ik onzen gastheer in gesprek met een man van een ernstig en treurig voorkomen. Hun gesprek liep over het huwelijk, en de schilder hield met warmte staande, dat een gelukkig huwelijk, zonder wederzijdsche innige gehechtheid, een onmogelijke zaak is. Zijn tegenstander beweerde, dat zulke huwelijken altijd ongelukkig waren. Na in dien zin in het breede uitgeweid te hebben, voegde hij er bij: »Ik beklaag uit den grond van mijn hart die onnadenkende schepsels, die hunne ijdele droomen van liefde en geluk in zulk eene vereeniging hopen te verwezentlijken. Ja, ik beklaag hen; want zij zullen zich weldra bitter teleur gesteld zien en hunne noodlottige, onherstelbare dwaling diep betreuren."

»Mijnheer," viel ik in, »ik geloof dat ik twee personen zou kunnen aanwijzen, wier voorbeeld uwe redeneringen voldingend zoude wederleggen." En daarop verhaalde ik de geschiedenis, die ik in de herberg gehoord had en onzen gastheer sterk scheen te treffen.

»Wel nu, mijn heer?" vroeg ik.

»Wel," hernam mijn tegenstander, »die jongman zal zijns vaders toegevendheid, eer hij een jaar gehuwd was, diep betreurd hebben. Zich door de ongepaste vereeniging, die hij heeft aangegaan, in zijnen stand in de maatschappij verlaagd hebbende, en aan eene vrouw verbonden, wier betrekkingen en denkbeelden, ten gevolge van den kring, waarin zij zich bewogen heeft, geheel verschillend zijn van de zijne, zal hij alle gevoel van eigenwaarde en eerzucht verliezen en treurende over zijn ongelukkig bestaan voortleven. Ja hij zal zelfs grootere en meer wezentlijke onheilen te verduren hebben. Zatheid, onverschilligheid en afkeer zullen spoedig de romantieke opgewondenheid der twee gelieven opvolgen, en hunne genegenheid voor elkander zal aldra geheel ophouden. Zoodanig is zonder twijfel de toestand van uwen Casimir en deszelfs vrouw."

Gij kent dan zeker den held der geschiedenis?" vroeg de schilder, daar ik niemands naam genoemd had. De vreemdeling scheen de vraag niet te hebben gehoord, en verliet ons om een partijtje aan de speeltafel te gaan maken. Eenige minuten daarna kwam een jong mensch bij hem, om hem te zeggen dat deszelfs vrouw naar huis verlangde te gaan. Hij was midden in een spel, en dat berigt gaf aan zijn voorkomen eene ondubbelzinnige uitdrukking van onvergenoegdheid. »Breng gij uwe zuster maar naar huis," gaf hij ten antwoord en vervolgde zijn spel. Het jonge mensch begaf zich naar eene bleeke vrouw, die er zeer treurig uitzag en dadelijk de kamer met hem verliet.

»Wie is die dame, die daar even vertrokken is?" vroeg ik aan de vrouw des huizes.

»Mevrouw Casimir de Beausencourt," was het antwoord, dat ik bekwam.

ADVERTENTIËN.

Patentregt.

De Administrateur van Financien, brengt ter kennis van de Patentpligtigen, dat de bij art. 2 der ordonnantie op het Patentregt, bedoelde Declaratoiren, behoorlijk ingevuld, ten zijnen burele dagelijks (uitgezonderd des Zondags), gedurende de gewone kantoor-uren zullen worden aangenomen, tot en met den *laatsten* dezer maand, en herinnert tevens aan de pœnaliteit, welke op de niet inlevering binnen den bij de Wet bepaalden tijd, bij art. 56 dier Ordonnantie is gesteld.

Paramaribo, den 3 Januarij 1842.

De Administrateur voornoemd,
Namens denzelven,
J. G. W. BÄNFFER,
1ste Commies.

(842) Fungerende CURATORS zullen op Maandag den 17den dezer, des namiddags ten 4 ure, in het lokaal van het Departement der *Onbeheerde Boedels en Weezen*, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, in het openbaar doen verkoopen, voor rekening van den Boedel JAN WIRO CAMPS:

De *DRUKKERIJ*, bekend onder den naam van FUCHS & CAMPS, met al derzelver toebehooren, ingevolge Inventaris, liggende terzelver Drukkerij aan de *Noorder Kerkstraat*.

Zijnde dezelve Drukkerij te bezigtigen, van des Maandags den 10den af, tot des Woensdags den 12den dezer, des voormiddags ten 9 tot 2 uren.

Voorts: de *NALATENSCHAP* van Mejufvrouw JANSIE ELISABETH LOUISA CEZAR; bestaande in:

MEUBELEN en LIJFKLEEDEREN. En eene *LADETAFEL*; een *LEDIKANT* en eenige andere *GOEDEREN*; toebehoorende den gemeenschappelijken Boedel WILLEM ARKENIUS en nagelatene Huisvrouw BARBARA A. BLIECK.

Paramaribo, den 6 Januarij 1842.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

Fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen op Maandag den 17den dezer, des namiddags ten 4 ure, aan het Departement opgemeld, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, doen verkoopen:

De *GOEDEREN* gevonden in de volgende *desolate* Boedels; als: SIMIRE van JOHANNA CLASINA van RUSSEL; JOHAN LORENZ SCHÄFFER; HENDRIK JAN DE VROOM; PIETER CHRISTIAAN GIESEKE; JOSEPH JACOBS; JACOB ADRIAAN ROSSÉ; JOHANNES VAN DER HILST; ESTER MOZES FERNANDES; HENDRIKUS THEODORUS PLAKKE en JACOB F. MEIJERS.

En vermits in die Boedels geene genoegzame Goederen aanwezig zijn, zoo zullen de Crediteuren niet kunnen worden opgeroepen.

Paramaribo, den 7 Januarij 1842.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

De ondergeteekende verwittigt bij deze aan al de Voertuighouders van *WAGENS* en *KARREN* om dezelve op aanstaande Maandag den 10den Januarij e. k., op 's Landsgrond *Boniface* te doen brengen om gemerkt te worden.

Paramaribo, den 5 Januarij 1842.

De Directeur van voornoemde Grond,
M. J. GELDERLEN.

Js. BUENO DE MESQUITA,

(847) heeft ontvangen per het Schip *de Planter*, Kapt. H. F. ZEIJLSTRA, en biedt te koop aan, de navolgende GOEDEREN:

Een assortiment Dames Kousen en Heeren Sokken, Katoenen en Glacé Lange Handschoenen, Zijde en Gazen Omslagdoekjes, Echarpes en Colliers, Groote Kante Omslagdoeken en Echarpes, Effen en Gebloemde Tulle ¾ breed, Naaikatoen in ponds pakken van 96 kluwen, Naaigaren in doosjes van 9 en 12 klosjes, dito met 6 draads patent klosjes, pakjes Luskoord van n°. 1 à 10, Heeren en Kinder PETTEN, zoomede directelijk uit *Parijs* ontboden, eene geassorteerde partij Heeren en Dames Verlakte SCHOENEN, Wit-, Rosé- en Zwart Satijne Dames SCHOENEN, double HANDRINGEN en Diamant imiteerende BORSTSPELDEN, een partij STOFFERGOED, bestaande uit, Kamerbezems en Luiwagens met stokken, groote en kleine Handstoffers, Schoen- en Militaire Kleederen-Borstels, Bandkwasten van La. B. tot M., Puntkwasten van n°. 1 tot n°. 22, Compleete VICTORIA SERVIEZEN en afzonderlijke groote VICTORIA KOFFIJKANNEN, Ivoren Salade Couverts, PARFUMERIEN, SAVONNERIEN en meer andere ARTIKELEN.

Nog voorradig en tot zeer *billijke prijzen* à CONTANT verkrijgbaar, de navolgende GOEDEREN per de laatste Schepen ontvangen, als:

ROODEWIJN in oxhoofden en kisten a 48 fl., MADERA in kwart pijpen en per 12 fl., CHAMPAGNE MOUSSEUX en RHIJN WIJNEN in kisten van 12 en 24 fl., AZIJN in oxhoofden en pullen, Groene en Roode kelders JENEVER, halve kelders Witte BRANDEWIJN, Opregte Fransche COGNAC in flacons fl., diverse LIKEUREN, GORT in heele muds en 25 ℔s vaten, Groene en Graauwe ERWTEN, REUZEL, LABBERDAAN, LIPPEN en KEELEN, GEPELDE GARST in pullen en stoopen, Bruine SAGO, Fransche en Engelsche MOSTARD, KOPER- en BLIKWERK, TAFEL-, THEE- en KOFFIJSERVIEZEN, DÉJEUNÉS, BOUILLON- en KOFFIJKOMMEN, *MODEWAREN, STUKGOEDEREN, HAVANAH SIGAREN* in kwart kistjes en per bosjes van 25 stuks, *BIJOUTERIEN* en *GALANTERIEN*, Enkelde-, Dubbelde-, Lasijzers- en Groote Kuiper SPIJKERS, compleete stellen VEERE BEDDEN en MATRASSEN, Hooge- en Lage MANSSCHOENEN, LAARZEN. &c. &c.

A. SALOMONS
Vendumeester,

(848) zal op aanstaande Dingsdag des voordemiddags om 9 ure, verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN, benevens eenige ZEILEN, KISTEN, en VAATWERK, voor rekening van het Gouvernement. — Voorts: de Nalatenschap van wijlen A. POTTERS, bestaande in LIJFKLEEDERAGIEN, MEUBELS en ZILVERWERK.

Te Koop:

(849) Het *ERF* en de daaropstaande *GEBOUWEN*, gelegen aan de *Weidestraat*, La. D. No. 48 [239b]; — En

Te Huur:

Eenige geschikte *TIMMERKNECHTEN*; hetzij aan Paramaribo of op Plantaadje te werken: — adres bij

J. G. W. BÄNFFER qq.

Paramaribo, den 7 Januarij 1842.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 7den dezer, de Nd. Am. Brik *Niger*, Kapt. J. Foster, van Boston; hebbende 25 dagen reis.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.